

Інформаційний чинник влади: виклик сьогодення

Лемешко Д., курсант 113 н.г. ННІ № 1 НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри філософії права та юридичної логіки НАВС **Стус В.І.**

На початку свого дослідження, я хочу відзначити, що на сучасному етапі розвитку інформаційного суспільства у всіх провідних державах світу ступінь використання інформаційного простору та інформаційних технологій органами державної влади стає безпосереднім чинником економічного зростання, соціально-політичної стабільності та розвитку демократичних засад в управлінні державою.

Реалізуючи свою компетенцію, органи державної влади вивчають і узагальнюють інформацію, що надходить від підпорядкованих органів, громадськості та з інших джерел, тому інформація, що надходить по каналах зворотнього зв'язку, по-суті є основою для прийняття органом публічної влади необхідних рішень. Збір інформації залежить від управлінських завдань та потреб. В залежності від цього обираються і відповідні методи збору інформації. Тому передусім визначається мета збору інформації, тобто треба усвідомити, яка інформація (за змістом), кому (якій категорії користувачів), коли (до якого терміну або на якому етапі роботи) та в якій формі (на якому рівні згортання) потрібна.

В даному контексті, на мою думку, особливої актуальності набуває інформаційне забезпечення органів публічної влади. Інформаційне забезпечення – це динамічна система одержання, оцінки, зберігання та переробки даних, створена з метою вироблення управлінських рішень [1]. Його можна розглядати і як процес забезпечення інформацією, і як сукупність форм документів, нормативної бази та реалізованих рішень щодо обсягів, розміщення та форм існування інформації, яка використовується в інформаційній системі у процесі її функціонування.

В процесі інформаційного забезпечення усіх рівнів користувачів, в тому числі і державного, в Україні існує ціла низка наукових установ (науково-дослідні інститути, бібліотеки, аналітичні центри, інформаційні служби та ін.), що займаються формуванням систем електронних ресурсів різних напрямків інтелектуальної інформації і засобів доступу до них. При цьому, незважаючи на позитивну динаміку розвитку електронних інформаційних ресурсів, невирішеними проблемами залишаються відомчий підхід до їх створення, значне дублювання інформації, відсутність єдиних стандартів та несумісність ресурсів, складність доступу тощо.

На мою думку, одним з варіантів вирішення цих та інших проблемних питань, може стати створення координаційного центру на базі наукової установи, яка б забезпечувала інтеграцію електронних інформаційних потоків з різних суб'єктів продукування інтелектуальної інформації на державному рівні. Внаслідок такого стану на сьогодні актуальним залишається питання можливості надання інтегрованих державних послуг, у тому числі, адміністративних послуг електронними засобами. Це стосується, наприклад, розвитку системи електронного урядування, яка виступає засобом, що забезпечує інформаційну взаємодію органів виконавчої влади між собою, з громадянами та юридичними особами на основі сучасних інформаційних технологій. Ця інформаційна взаємодія включає надання інформаційних та адміністративних послуг і на неї покладається сприяння ефективності державного управління шляхом інноваційних перетворень в сфері інформаційного забезпечення органів державної влади.

На сьогодні в Україні розроблено та схвалено (Розпорядження КМ від 13.12.2010 р. N 2250-р) Концепцію розвитку електронного урядування [2] та Концепції розвитку системи електронних послуг в Україні (Розпорядження КМ від 16.11.2016 № 918-р) [3], які визначають мету, основні завдання, пріоритети, етапи побудови електронного урядування, а також очікувані наслідки від його впровадження. При цьому, електронного уряду в Україні вже має певне практичне втілення. Позитивним прикладом може слугувати досвід податківців та митників (представлення податкової звітності в електронному вигляді та створення системи електронного декларування, відповідно), інформаційні послуги загального призначення надаються органами виконавчої влади громадянам та юридичним особам з власних веб-сайтів та за допомогою Єдиного веб-порталу. Разом з тим, порівнюючи послуги, що надаються вітчизняними органами влади, з базовими послугами ЄС, слід відзначити, що в більшості сайтів застосовані режими рівня інформування (надання безпосередньої інформації про державні (адміністративні) послуги) та односторонньої взаємодії (забезпечена можливість користувача отримати електронну форму документа), але все ще відсутні режими двосторонньої, інтелектуальної взаємодії (не забезпечена

можливість обробки електронної форми документа, включаючи ідентифікацію) та проведення трансакцій.

В контексті цього, я хочу зробити підсумок, що основною вимогою до системи інформаційного забезпечення органів державної влади, особливо в умовах упровадження електронного урядування, є те, що вона повинна мати відкритий характер і забезпечувати інтерактивну взаємодію між підрозділами всередині окремої державної установи, між органами державної влади та місцевого самоврядування по вертикалі й по горизонталі, між органами влади та громадянами й підприємствами.

Отже, на мою думку, інтегрована інформаційна система має забезпечити ефективну роботу органів державної влади завдяки удосконаленню їх інформаційно-аналітичних систем та використанню компонентів, що реалізують інтеграцію їх діяльності, а саме: телекомунікаційне середовище, інтегровану систему електронного документообігу, інтегровану систему управління інформаційними ресурсами, систему управління розподіленими технологіями аналітичних обчислень тощо.